

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **N. Q. V.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2018, č. j. OAM-177/LE-LE05-BA04-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2019, č. j. 60 Az 77/2018 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, č. j. OAM-177/LE-LE05-BA04-2018, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 4. 6. 2019, č. j. 60 Az 77/2018 - 54, řízení o žalobě žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů žalobního řízení (výrok II.) a ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu ve výši 8.228 Kč (výrok III.).

[3] V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud uvedl, že ze sdělení žalovaného ze dne 9. 5. 2019 a Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 5. 2019 učinil zjištění, podle něhož se již žalobce nenachází v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, neboť z něho dne 23. 4. 2019 svévolně odešel, přičemž současné místo jeho pobytu není ani jednomu z těchto správních orgánů známo. Dne 15. 5. 2019 pak krajský soud za účelem zjištění aktuálního žalobcova místa pobytu adresoval výzvu jeho zástupci, který však na ni nereagoval. Krajský soud proto dospěl k závěru, že ačkoliv v tomto směru vyvinul přiměřené úsilí, není aktuální místo pobytu žalobce známo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti výroku I. tohoto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, který je uveden v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal místo jeho pobytu, respektive že příslušné správní orgány neposkytly při zkoumání tohoto místa potřebnou součinnost, což mu nemůže být kladeno k tíži. Stěžovatel připomněl, že byl zajištěn rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-1678921-18/ČJ-2018-040022. V řízení před policejním orgánem předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí uvedl trvalou adresu ve své vlasti, kterou jasně označil jako svou doručovací adresu. Policejní orgán, který ho zajistil podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, tak disponoval podstatnými informacemi o jeho možném obvyklém bydlišti. Povinností soudu bylo proto dotázat se na pobyt rovněž tohoto policejního orgánu, neboť všechny okolnosti nasvědčovaly tomu, že právě tento orgán je informován o situaci zajištěné osoby po jejím propuštění nejlépe. Za nesprávný považuje i přístup Ředitelství služby cizinecké policie, které muselo disponovat správnými informacemi o jeho pobytu a tyto soudu nesdělilo. S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud výrok I. napadeného usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že ta směřuje proti procesnímu postupu soudu, k čemuž nebude nic uvádět. Dále žalovaný zopakoval skutečnosti, na základě nichž dospěl k vydání svého rozhodnutí, a navrhl odmítnutí, případně zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele,“ který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, nebo že by se při rozhodování věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Z obsahu soudního spisu vyplývá, že krajský soud se při zjišťování pobytu stěžovatele obrátil nejdříve na žalovaného, který mu přípisem ze dne 9. 5. 2019 sdělil, že stěžovatel dle elektronické evidence žalovaného dne 23. 4. 2019 svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a současné místo jeho pobytu není známo. Krajský soud se dále obrátil na Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, která soudu přípisem ze dne 30. 5. 2019 sdělila, že poslední nahlášená adresa pobytu stěžovatele byla v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, které stěžovatel dne 23. 4. 2019 svévolně opustil. Krajský soud místo pobytu zjišťoval rovněž u zástupce stěžovatele, který však na jeho výzvu ze dne 15. 5. 2019 nereagoval.

[9] Uvedené úkony ke zjištění místa pobytu stěžovatele prokazují, že krajský soud v tomto ohledu vyvinul intenzivní úsilí a vyčerpал všechny možnosti, které měl k dispozici. Místo pobytu stěžovatele se mu však nepodařilo zjistit. Námitce stěžovatele, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal místo jeho pobytu, proto nelze přisvědčit.

[10] Ani další argumentace stěžovatele není důvodná, neboť Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, představuje organizační složku cizinecké policie, na jejíž ředitelství se krajský soud obrátil se žádostí o sdělení místa pobytu stěžovatele. Podle Nejvyššího správního soudu není možné, aby tato organizační složka disponovala jinými informacemi o místě pobytu stěžovatele než samotné ředitelství, které je řídicím orgánem cizinecké policie. Z uvedeného je zároveň zřejmé, že krajský soud postupoval správně, když se na místo pobytu stěžovatele dotázal Ředitelství služby cizinecké policie.

[11] K zajištění stěžovatele navíc došlo dne 24. 8. 2018, tj. předtím, než dne 23. 4. 2019 svévolně opustil svoje poslední známé místo pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí a předtím, než krajský soud v průběhu května 2019 zjišťoval místo pobytu stěžovatele. Informace o místě pobytu, kterými správní orgán zajišťující stěžovatele disponoval v době jeho zajištění, proto již v době rozhodování krajského soudu nebyly aktuální, a tudíž ani relevantní. Námitka stěžovatele, že mu nemůže být přičítán k tíži přístup Ředitelství služby cizinecké policie, které muselo disponovat správnými informacemi o jeho pobytu a tuto informaci soudu nesdělilo, tak představuje neopodstatněnou a ničím nepodloženou spekulaci.

[12] V posuzované věci tedy byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu, podle kterého soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud proto postupoval správně, když řízení zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu.

[13] Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve shodě s krajským soudem poukazuje na to, že otázka, kdy lze přistoupit k zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu, již byla řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Odkázat lze např. na rozsudek ze dne 6. 8. 2009 č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, v němž vyslovil, že „nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu je dána jen tam, kde krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích nebyl pobyt žadatele zjištěn a zůstal zcela neznámý (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2005, čj. 7 Azs 271/2004 - 58, č. 707/2005 Sb. NSS). Mezi soudu dostupné prostředky ke zjištění pobytu žadatele o azyl patří zejména dotaz na místo pobytu žadatele u obou správních orgánů, které mají dle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl, tj. Ministerstvo vnitra a Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, podle okolností konkrétní projednávané věci lze uvažovat např. i o dotazu na místo

pobytu žalobce u jeho zástupce, má-li nějakého, příp. pokus o doručení na adresu, kterou žalobce uvede v podání soudu. (...) Nejvyšší správní soud připomíná, že nastoupení některého z důvodů podle § 33 zákona má obligatorní procesní vyústění v podobě zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, čj. 3 Azs 40/2008 - 67).“

IV. Závěr a rozhodnutí a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, proto ji shledal nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Odměna za zastupování a náhradu hotových výdajů zástupci stěžovatele, advokátovi JUDr. Ing. Jakubu Backovi, který byl stěžovateli ustanoven již v řízení před krajským soudem, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součástí jeho nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatele tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát, jak vyplývá z ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu